

Deneyim Paylaşımı Sharing Experience

Ben Hemşireyim

Büşra CAZ¹

Ben hemşireyim. Yaklaşık iki buçuk yıldır yoğun bakım hemşiresi olarak çalışıyorum. Şems'in ifade ettiği gibi "Yolun ucunun nereye varacağını düşünmek beyhude bir çabadan ibarettir." Pandemi sürecini tanımlamada kullanabileceğim en uygun cümle... Bir süre önce, nöbet çıkışında pandemi yoğun bakım ünitesinde görevlendirildiğimi öğrendim. Öğrendiğim ilk anda hissettiğim en belirgin duygu korku oldu. Şüphesiz hissettiğim bu duygunun birçok sebebi vardı. Dünya için son derece ağır sonuçları olan bir virüsle karşı karşıya kalmak, belirsizlik, kontrol edemediğim birçok faktörün olması...İlerleyen zamanda hissettiğim korku bir miktar azalsa da yaşadığım belirsizlik hissi devam etti. Birkaç gün sonra yeni görev yerimdeki ilk nöbetime gittim. Bu sürecin çözülmesi zor, çok bilinmeyenli bir denklem olduğunu ve ekibin her bireyinin bu denklemin vazgeçilmez bileşeni olduğunu ilk nöbetimde anladım. Birbirini tanımayan ve aynı amaca odaklanmış sağlık profesyonellerinden oluşmuş büyük bir ekip. Pandemi süreci, kontrol edemediğim ve içerisinde belirsizlikler barındıran bir süreç olmasına rağmen bu süreçle baş etme gücünü kalbimde ve zihnimde her zaman hissettim. Aldığım hemşirelik eğitiminin ve edindiğim klinik deneyimin farkında olarak, meslek bilincimi ve bir hemşire olarak her durumda çalışabileceğime dair inancımı yitirmeden yaşadığım belirsizlik hissiyle baş etmeye çalıştım. Bu süreçteki en büyük şansım, içerisinde yer almaktan onur duyduğum ekibim oldu. Her birimiz omuzlarımızda var olan sorumluluğun farkında olarak, her bir ekip üyesinin önemini bilincinde, sağ duyumuzu koruyarak ve etkili iletişim ile birbirimize destek olup pandemi sürecini yönettik. Bu süreçte, her mesai bitiminde ailemin yanına giderken aklımda tek bir soru oldu: Ya aileme zarar versem? Birçok zorlukla baş etmeye çalışırken psikolojik destek görmek isteyip en yakınında olan kişiye sarılamamak, uzak durmak zorunda olmak...Yoğun bakımda görevimi yerine getirirken belki de en çok zorlandığım nokta bu oldu. Hastalarımı hemşirelik bakımını verirken, tedavilerini uygularken hastalarımı bütüncül bir yaklaşımla ele aldım. Yaşadığı süreç hakkında yeterli bilgiye sahip olmayan, bağlı olduğu solunum cihazı nedeniyle duygularını, düşüncelerini ve kaygılarını paylaşamayan hastalarımla iletişim kurarak kaygılarını gidermeye çalıştım. Hemşirelik bakımı sırasında

etkili iletişim kurmanın ve empati kurmanın ne kadar önemli olduğunu tekrar fark ettim. Hemşireler olarak pandemi sürecinde yer almamızın önemini meslektaşlarıma ve öğrenci arkadaşlarıma bu süre içerisinde aktarmaya çalıştım. Bilgi güçtür. Hepimiz eğitimimiz sırasında ve klinik deneyimlerimiz sırasında sık sık bu cümleyi duyarız ve kendimiz de ifade ederiz. Bu süreçte, bu cümlenin önemi bir kez daha deneyimledim. Eğitimimiz ve klinik deneyimimiz elimizdeki en büyük gücümüz. Gücümüzü koruduğumuz ve artırdığımız sürece bireyleri, toplumu, ekip arkadaşlarımızı ve kendimizi koruyabiliriz.

Çıkar Çatışması: Bildirilmemiştir.

Finansal Destek: Yoktur.

Yazar katkıları:

Çalışma dizaynı: BC

Veri Toplama/Veri Analizi: BC

Makale yazımı: BC

Conflict of Interest: Not reported.

Funding: None.

Author contributions:

Study design: BC

Data collection and analyses: BC

Drafting manuscript: BC

¹Uzman Hemşire, Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Göğüs Hastalıkları Yoğun Bakım Ünitesi, Ankara, Türkiye, E-mail: cazbusra@gmail.com, Tel: +90 554 730 98 34, ORCID: 0000-0002-2766-9930

Geliş Tarihi: 19 Mayıs 2020, Kabul Tarihi: 19 Mayıs 2020

Atıf/Citation: Caz B. Ben Hemşireyim. Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Dergisi 2020; 7(Özel Sayı): 76. DOI: